

BESTSELER
BOOK

VANDA KYS

*Mīna šī
nekūpiš*

VANDA
KYS

*Miņa si
nekūpiš*

ISBN: 978-80-89821-55-6

VENOVANIE

Venované všetkým tým, ktorí veria na lásku, čo vzniká na tých najneobvyklejších miestach, za najnezvyčajnejších podmienok. Všetkým tým, ktorých príbehy o takejto láske bavia čítať.

A mojej sestre Vierke a bratovi Gustovi.

1.

HANA

„Najbližšie dva dni rozhodnú o mojom osude vo firme, oci. Zajtra ma však čaká ešte dôležitejší deň. Sťahujeme sa s Alicou do vlastného podnájmu! Už nebudem musieť počúvať tie dve odporné baby a pozerat' sa na ich bordel,“ zasmiala som sa sama pre seba.

Konečne som vstupovala do dospelosti, ako sa na môj vek patrilo. Osa-mostatnenie bolo na vysokom rebríčku mojich životných cieľov, spolu s tým nájsť si stabilné zamestnanie čo najskôr po škole. Oba ciele sa mi zatiaľ darili. Hovorím *zatiaľ*, pretože všetko sa mohlo ešte veľmi rýchlo zmeniť.

„Pozdravuje ťa Alicia. Ako vždy,“ zašepkala som.

Jarný vánok sa zdvihol a ja som si pritiahla tenkú bundu o niečo tesnejšie. Všade vôkol bolo ticho. Len stará pani obďaleč napúšťala vodu do krhličky. Metlou som opatrne prechádzala po tmavom mramore a premiethovala suché lupene, popadané z dvojtyždňovej kytice, na jednu kopy. Do vázy som naaranžovala novú kyticu pivónií.

„Tvoje obľúbené...“ usmiala som sa.

Ako každú druhú nedeľu v mesiaci, ani dnes som nevynechala návštevu môjho otca. Presnejšie povedané – jeho hrobu.

Už to bolo desať rokov, čo nás opustil, no stále som tomu nemohla uveriť. Áno, ani po desiatich rokoch. Mala som len trinásť, keď nám polícia zaklopala na dvere so slovami, že náš otec bol *napadnutý a utrpel poranenia nezlučiteľné so životom*.

Dodnes tomu nerozumiem. Svojho otca som milovala viac ako ktorúkoľvek inú osobu na svete! A to sa asi len ťažko zmení. Aj preto som chcela robiť v živote všetko tak, aby na mňa mohol byť hrdý...

„Dobré ráno.“

„Ránko!“

„Hana!“ Moja kolegyňa do mňa drgla laktom. „Pozdrav tohto, čo vchádza,“ dodala pošepky.

„Dobré ráno...“ zamumlala som si potichu pod nos.

„Hlasnejšie!“

„DOBŘÉ RÁNO!“

„*Dobré, dobré!*“ odzdravil okoloidúci mladý chalan, ktorý prefrčal popred nás na kolobežke.

„Dnes by sa nemalo diať nič prevratné,“ kontrolovala Andrea kalendár a tešila sa, že máme ležernejší pondelok.

„Dobré ráno!“ pozdravili sme s Andreou unisono ďalšiu slečnu, ktorá práve prišla do práce.

„Aj vám, dievčatá!“ Nikdy by mi nenapadlo, že budem niekedy v dospelosti musieť toľko zdravieť.

„Dnes dvíhaš všetky telefonáty ty, dobre?“ Čiernovlasé dievča s milým úsmevom, sympatické už na prvý pohľad, sa ma snažilo nakaziť svojím zamenením pre prácu. Neisto som prikývla.

Najbližších štyridsaťosem hodín sa malo rozhodnúť o tom, či si ma v tejto firme nechajú aj po skúšobnej dobe. Napriek tomu, že prešli takmer dva mesiace, čo tu pracujem, každý deň som mala som pocit, že som prvý deň v práci. Vlastne šlo o moje prvé *ozajstné* zamestnanie, ak nerátam menšie brigády a *hostesing*, do ktorých ma popri škole namočila moja naj kamoška Alica. Pred štvrtrokom som ukončila vysokú školu a nutne som potrebovala niekde začať. Motyka vystrelila a „len“ zo sto zaslaných životopisov do všetkých možných kreatívnych zamestnaní, jeden zabral a ozvali sa mi práve odtiaľto.

Cín, cín.

„Dobré ráno, dovolali ste sa do Reklamky, Hana pri telefóne, ako vám pomôžem?“ Andrea ťukala dlhými nechtami po klávesnici a usmievala sa ako hrdá matka.

Nadýchla som sa a s lútosťou prehodnotila, koľko dievčat už musela naučiť zdravieť a predstavovať sa do telefónu. Aj mne to trvalo dlhšie, než by ste od telefonovania a zdravenia očakávali. Možno to bolo tým, že interakcia s ľuďmi nikdy nebola moja parketa. Asi som mala o štúdiu marketingu mylné predstavy. Chcela som len sedieť sama v tichosti v kancelárii a vymýšľať slogany, no život si zo mňa akosi vystrelil.

Prichádzali ďalší zamestnanci.

„Dobré ráno prajem!“ Snažila som sa k tomu pridať aj úsmev, čo je naozaj ťažké o takomto skorom čase. Mladý pár s výkresmi v rukách a štýlovom oblečení, v *teniskách*, mi odkýval hlavou naspäť. Ach, tenisky, ako mi chýbali.

Nazrela som pod moderný drevený stôl a nadviazala očný kontakt s mojimi päťročnými lodičkami. Moje jediné topánky na opätku, odkedy som

nastúpila na výšku. Zložila som v nich všetky skúšky a zažila aj svoje ne-dávne promócie. Každé ráno som bojovala pred zrkadlom, lebo som nikdy nevedela, čo na seba. Všetci tu boli vždy krásne nahodení, mali na sebe najvychytenejšie módné kúsky. A ja som s Alicinou pomocou vždy len tak-tak na seba niečo navešala, dúfajúc, že nikto nepríde na to, že mám dokopy asi päť outfitov, ktoré stále točím dookola. Stavila som na klasiku, biela košeľa, čierne sako a obyčajné čierne nohavice.

Cfñ, cfñ.

„Dobré ráno, tu Reklamka, Hana pri telefóne, ako vám pomôžem?“ Andrea sa zasmiala. Uživala si, že dnes nemusí počúvať výlevy ľudí, ktorí nevedia, čo so životom. Na druhom konci som si vypočula, ako sa nejakej pani dôchodkyni nepáči billboard, ktorý jej postavili pred bytovkou, a jej vnuk zistil na internete, že je dielom našej agentúry. Snažila som sa ospravedlniť v mene firmy a sľúbiť jej, že vec prešetím. Nevedela som sa dočkať, kedy telefón zložím.

Keď by sa ma niekto opýtal, kde pracujem a ja by som povedala, že v reklamnej agentúre, ktorá vyhráva cenu za cenou a je jednou z najúspešnejších široko-ďaleko, všetci by si ma predstavili s výkresmi v rukách. A ja tu sedím už dva mesiace a len zdravím a počúvam hlasy v telefóne.

Netrvalo to ani dlho, len ďalších päť hodín a asi tristoštyridsaťosem *dobrych rán*, a prepracovali sme sa až k obedňajšej prestávke. Výtah nás s Andreou zviezol na druhé poschodie, na ktorom sa nachádzala firemná kantína.

Andrea si naložila na tácku fialovú polievku (áno, fialovú, aj mňa to prekvapilo, keď som sem prišla prvý deň) a nekonečne veľa šalátu. Ešte aj zamestnanci vydávajúci jedlo boli pestrofarební. Kreativitou to tu sršalo na všetky strany.

„Čo si dáš?“ pozrela sa na mňa, akoby moja jediná doobedňajšia činnosť spočívala v študovaní denného menu.

„Netuším, čo dnes majú. Je niečo z toho jedlé?“

„Tu je predsa vždy všetko úplne úžasné!“ Andrea by si zaslúžila rezortné vyznamenanie za najspokojnejšieho zamestnanca v celej krajine. Bola na svojej pozícii už asi dva roky, vystriedalo sa pri nej nespočetne veľa dievčat, zaučala dokonca aj baby, z ktorých sú dnes asistentky riaditeľov. No ju stále nikto nepovýšil. Asi bola príliš dobrá v tom, čo robí a nikto o ňu nechcel prísť.

Na tanier som si naložila cestoviny s podivnou omáčkou, ktorá niesla názov *(O)mačka vo vreci*. Myslím, že to hovorí samé za seba.

Ako sme si niesli tácky k voľnému stolíku, začali na nás kývať dve mla-

dé baby. Ukázali na dve prázdne stoličky oproti, a nabádali nás, aby sme si prisadli. Andrea sa na mňa pozrela s otáznikom v očiach a ja som len prikývla.

Simona a Klaudia.

Spomínané asistentky.

Nemali ma príliš v láske. A ak mám byť úprimná, bolo to vzájomné. No ja som bola vždy vedená k tomu dať ľuďom šancu. Tú mi ony nedali ani na sekundu.

„Aký ste mali víkend?“ nadhodila Simona preafektovaným hlasom. Ja som odpovedať príliš nechcela. Ak ma posledných pár týždňov niečo naučilo (okrem zdravenia ľudí na milión spôsobov), tak hlavne to, aby som sa nezdôverovala dievčatám, ako sú ony. Andrea začala rozprávať niečo o tom, ako bola na výstave psov a potom mala s frajerom romantický večer.

Klaudia so Simonou boli zasa na diskotéke. Ale nie hocijakej. Rady chodili do jedného konkrétneho klubu, kde sa zhromažďovali muži z „lepších vrstiev“. Rýchlo som vybrala telefón a pod stolom nenápadne napísala Alici správu. Vedela, ako sa cítim v ich prítomnosti.

Ja: *Zasa obedujeme s nimi...*

„Hádajte, koho sme tam stretli?“ začala Klaudia vysmiata, akoby stretli známeho herca. Odjedla si zo šalátu, utrela si kútiky dlhými plastovými nechtami kriklavo-ružovej farby, aby si nepoškodila rúž, a čakala, kým uhádneme.

„Koho?!“ tešila sa Andrea. Niekedy mi Andrea pripadala ako schizofrenik. V mojej prítomnosti to bola normálna a milá dievčina s určitými životnými hodnotami, no akonáhle sa dostala do styku s týmito dvoma prototypmi „dokonalých žien“, automaticky pôsobila ako jedna z nich.

Klaudia aj Simona si ma premerali a pozreli sa mi do taniera. Zdá sa, že na tomto pracovisku nemajú žiadne zábrany.

„Ty si si dala tú záhadnú omáčku?“

„A toľko cestovín?“ Simona položila túto otázku o čosi hlasnejšie, až som sa začala cítiť previnilo, že som si nabrala až dve naberačky. Usmiala som sa a vložila si vidličku cestovín do úst.

„Koho ste videli?“ skúšala som zmeniť tému. Stačilo mi jesť pred cudzími ľuďmi, nie sa o tom ešte aj rozprávať.

„Kamila!“ zasepkali s dôrazom obidve naraz. Andrea sa usmiala a ťapla si s nimi *high-five*.

Mysleli tým Kamila Straussa. Jedného z majiteľov Reklamky. Simona bola dokonca jeho osobnou asistentkou. Takmer všetky naše zamestnankyne pod tridsať rokov boli doňho. Ale nielen doňho.

Majitelia boli totižto dvaja. No ten druhý bol nezvestný, odkedy som nastúpila. Vraj ho tu už pár týždňov nevideli. Kolovali rôzne legendy o tom, kde sa mohol nachádzať, a čo bolo hlavným dôvodom jeho zmiznutia. Snažila som sa to všetko filtrovať a nepodstatné ignorovať. Nič ma do toho nebolo. No všetci ostatní to prežívali. Najmä Simona, ktorá sa každý boží deň sťažovala, ako musí odmietat všetky jeho naplánované stretnutia a vymýšľať si, kde sa nachádza. Vraj jej nenechal žiadne inštrukcie. *Hotový koniec sveta.*

„Hana, dojedla si? Už je veľa hodín, musíme naspäť!“ Andrea vstala a v zápale zobrala aj moju tácku aj s tanierom, z ktorého som odjedla asi dva hlty. Neznášam spoločné obedy na pracovisku.

Alica: *Ako sme sa to ráno učili? Si mladá, krásna a patrí ti svet! Nerieš ich!*

„Čo sa tak usmievaš, píše ti frajer?“ Andrea spozorovala môj nezvyčajný výraz. V súkromí sa usmievam až-až, no v práci si nechávam emócie pre seba.

„Nie, kamoška. Najlepšia. Od dnes sme aj spolubývajúce. Konečne,“ odpovedala som viac než šťastne.

Naučila som sa nezdieľať veľa súkromných informácií s ľuďmi v tejto komunite. Čokoľvek sa totiž povedalo nahlas, o pár minút to vedela celá firma. Aj keby to bola najväčšia a najnepodstatnejšia hlúposť, zamestnanci Reklamky žili tým, že riešili každého, len nie seba. Sadla som si za náš stôl, ktorý stál rovno oproti veľkému vchodu do firmy. Boli sme profesionálne *vítačky.*

„To znie super. Niekde blízko?“

Vyrušil nás telefonát. Výnimočne ho dvihla Andrea. Vedela som, že aj ona sníva o postupe. Ja som však mala v tomto odvetví iné ambície. Chcela som robiť niečo kreatívne. Vždy som inklinovala ku slovám. Otec ma k tomu viedol, láska ku knihám bola u neho silnejšia, ako k hocičomu a hocičomu inému. Okrem mňa. Mňa miloval tak, ako svoje knihy.

Nadýchla som sa a poobzerala sa okolo seba. Bolo to tu ako zo sna. Pestrofarebné pastelové steny s imidžovými drevenými doplnkami, šialenými svietidlami a obrovským koženým gaučom oproti môjmu stolu. Veľký štýlový vchod, ktorý pripomínal skôr vchod do zábavného parku, než do serióznej firmy. Každý zamestnanec vyzeral ako z hipsterského módného katalógu a všetci pôsobili, akoby boli na nejakých drogách vyvolávajúcich eufóriu. Možno aj boli. Ale pravdepodobne ich povzbudzoval už len samotný fakt, že môžu byť súčasťou úspešnej reklamnej agentúry.

„Ach baby, Oliver stále nedvíha telefón,“ prišla smutná Simona, ktorá

sa chystala von na cigaretku. Andrea sa ihneď zatvárala smutne. Ja som na tom nič smutné nevidela, tak som bola potichu. Zasa.

„Určite len zabudol niekomu dať vedieť, kam vlastne išiel...“ obhajovala ho Simona, akoby bola jeho frajerka. Asi by aj chcela byť. Ak teda... nebola. Frekvencia sexy mladých dievčat a legiend, ktoré kolovali o našich nadradených, by tomu nasvedčovala.

„Nie je zvláštne, že sa majiteľ vyparí na dlhé týždne preč?“ snažila som sa zapojiť, lebo som bola až príliš dlho ticho.

„Je to majiteľ, Hana, môže si to dovoliť,“ zagúľala očami Simona, pripravila si cigaretu a zapalaovač, a odcupotala na dlhých nohách von dverami.

„Psst, bacha!“ Andrea si odkašľala a začala horlivo listovať v knihe zásie-
lok, snažiac sa pôsobiť, že je veľmi zaneprázdnená. Okolo totiž prechádzal Kamil.

Andrea ho pozdravila so širokým úsmevom, a ja kývnutím hlavy. On niečo poznamenal, nebolo však rozumieť čo, napravil si golier na košeli a vnoril sa hlbšie do útrov budovy. Andrea sa okamžite začervenala pod elegantným čiernym rámom dioptrických okuliarov.

Kamil vyzeral presne tak, ako si človek predstaví majiteľa úspešnej firmy. Chodil oblečený skôr ako nejaký bankár než kreatívny človek, no na svojom vzhľade očividne pracoval. Plavé vlasy ulízané dozadu, rímsky nos, vyšportované telo, veľké hodinky, vždy vyvoňaný. Najradšej parkoval so svojím obrovským autom rovno pred vchodom.

„Nechápem, ako to, že je tu taká koncentrácia pekných mužov,“ dodala Klaudia, ktorá takisto ako Simona, prechádzala okolo len kvôli poobedňajšej cigaretku. „Som ale mega rada, že sa môžem na oboch každý deň pozeráť!“ (ne)nápadne sa chválila tým, že robila asistentku celému tretiemu poschodiu, kreatívnemu oddeleniu, a tým pádom vídavala aj oboch majiteľov, ktorí boli zároveň kreatívnymi riaditeľmi. Teda v dobe, keď ešte obaja chodili do práce...

„Ale to je v Meste asi normálne, stačí ísť do klubu W a sedieť dvadsať minút vo VIP sekcii,“ pochválila sa Simona.

Zavibroval mi telefón.

Alica: *A nezabudni cestou kúpiť niečo na pitie! Dnes oslavujeme!*

Nevedela som sa dočkať.

2.

HANA

Červený autobus ma vyhodil pred mierne obitú tehlovú bytovkou, takmer úplne na konci Mesta. Celý deň som nemyslela na nič iné, len na túto chvíľu. *Našu chvíľu.*

Alica aj ja sme snívali o spoločnom bývaní celú výšku. Počas toho, ako sme striedali internátne izby a priváty, kde sme zdieľali priestory s ďalšími cudzími ľuďmi, sme si nepredstavovali nič iné, len to, ako raz naše spoločné priestory budú vyzeráť. Vidina vlastného bývania bola našou najväčšou motiváciou zohnať hocijakú prácu hneď po promóciách.

A podarilo sa. Našli sme si perfektný podnájom. Teda, perfektný by nebol asi pre deväťdesiat percent našich spolužiakov, ale my sme si ho nevedeli vynachváliť. *Jednoizbák* na okraji nášho obľúbeného Mesta, s dobrou dopravou do oboch našich pracovísk (ak si ma tam po zajtrajšku ešte nechajú...), a malým balkónikom nasmerovaným do dvora, na druhom poschodí.

Opatrne som otvorila vŕzgajúcu bránu vedúcu na studenú a tmavú chodbu, v jednej ruke nákup a v druhej kľúče od nášho nového domova. V kabelke som ich mala už od včerajšieho večera, keď sme si ich prišli prebrať od majiteľky. Počas celého dňa som do nej siahala a prechádzala bruškom prstov po jednotlivých zúbkoch a neverila, že sú to reálne kľúče od existujúceho bytu, v ktorom nebude plesnivá kúpeľňa, rady na kuchynku, jedna izba zdieľaná s ďalšími dvomi dievčatami z opačnej strany krajiny, a šváby. Šťastnejšia som ešte nikdy nebola... no dobre, možno asi len pri preberaní vysokoškolského diplomu.

Otvorila som dvere a ovalila ma zvláštna aróma. Tento byt, ako každý byt v podnájme, mal pred nami niekoľko desiatok majiteľov. No teraz bol náš. Všade sa váľali papierové škatule a chvíľu som sledovala svoju novú spolobývajúcu.

„*Doprdele!*“ zakričala, keď si zlomila necht pri pokuse o otvorenie jednej zo škatúl.

Ohnivá ako navonok, tak aj vo vnútri. Pehavá, kučeravá *ryšavka*, so zmyslom pre humor, so zaručenými radami do života pre každú situáciu, to bola moja najlepšia kamarátka na svete, Alica Tichá. Tichá ale veru nikdy nebola.

„Dúfam, že máš dobrý dôvod na to, že meškáš,“ spustila na mňa, len čo zaregistrovala moju prítomnosť.

„Áno. Zápchy.“ Obe sme sa rozosmiali a ja som si začala obzerať byt pomedzi papierové škatule. Niežeby sme v nich mali priveľa cenností, skôr iba spomienky na náš doterajší život.

Byt bol naozaj skromný. Mal len jednu ústrednú miestnosť: obývačku a spálňu v jednom, malú vkusnú kuchyňu a sprchu so záchodom. Ale nám to úplne stačilo. Alica zo škatule s nápisom KUCHYŇA pohotovo vytiahla dva malé poháre, a ja som z nákupnej tašky vyhrabala šumivé víno, ktoré dnes mali v akcii.

Puk.

Štuplík vyletel smerom k stropu a zaplavila nás pena spolu s ovocnou vôňou. Alica nalievala do pohárov a tancovala pri tom akýsi víťazný tanec.

„Na nás!“ zakričala na celý byt.

„Na naše úspechy!“

„Aj neúspechy!“ Alica bola vždy realistka. Ja som zase bola naivka, ako ma zvykla rada upozorňovať.

„Na nový byt!“

„Nech nám slúži!“

Strngli sme si a mne trochu pretieklo z pohára.

„Koza, ani piť nevieš!“

„Máme dáku handru?“

„Nechceš toho dáko veľa? Teraz len odišli sťahovači. A ešte aj meškáš!“

„Naozaj prepáč, rady v kasách, v potravinách, na cestách,“ prosebne som sa na ňu usmiala.

„No dobre...Je ti odpustené!“ Alica dokázala vždy rýchlo vybuchnúť, ale našťastie jej hnev trval len pár sekúnd.

Objali sme sa a spoločne si sadli na náš nový gauč. Trvalo nám asi dve hodiny, kým sme si ho vybrali v obchode s nábytkom. Chceli sme gauč, čo nám vydrží, nakoľko v noci bude slúžiť aj ako naša posteľ, a zároveň aby nestál dve naše výplaty. Čerství absolventi to majú skrátka ťažké.

„Aký si mala deň v práci?“ Alica začala byť nedočkavá.

„Neviem.“

„Nevieš?“ premerala si ma. „*Hana Figuli*, o čom sme sa včera bavili?“ Moje meno zdôraznila, ako pani učiteľka, čo ide kárať žiačku. A väčšinou presne takto to v našom priateľstve aj vyzeralo.

„O čom?“ začala som s obľúbenou taktikou tváriť sa, že sa na nič z našich rozhovorov nepamätám.

„Že sa nenecháš ovládať svojimi paranojami!“

Mala pravdu, no než by som si to priznala, radšej som si odpila z pohára.

„Vieš, aký bol môj prvý dojem, keď som ťa prvýkrát videla?“ Alicia sa vystrela, aby naznačila, že ide povedať niečo dôležité.

Na naše prvé stretnutie nikdy nezabudnem. Raz, na študentskej party, som toho zhodou okolností vypila viac, než u mňa býva zvykom, a divoko som tancovala. Alicia prišla a sotila do mňa, že už by to stačilo, či nenechám priestor aj pre iných. Doteraz nechápeme, čo to do nej vošlo. Asi promile.

„Neznášala som ťa už na prvý pohľad.“ Alicia si odpila. „Drobné žieňa, s krásnou špinavou blond hrivou, akú som túžila mať po celý život, pekný úsmev, farba očí ako zamračené nebo...“ začali sme sa smiať.

„Mala by si písať knihy.“

„A ty radšej nie.“ Ak by nás počul nejaký *outsider*, asi by si myslel, že ma Alicia neznáša. Ale to bolo len vtedy, v tú osudnú noc. Aj to len na chvíľu. Akonáhle sa totiž medzi nás postavil spolužiak, ktorý ma chcel obchytávať, Alicia mu chrstla do tváre vodku, zobrala ma za ruku a utekali sme na párty do miestneho klubu. Tam sme spievali karaoke a tancovali až do rána. Odvtedy sme sa od seba nepohli.

„Ale vidíš, nedala som na svoj prvý dojem. A *to* je to posolstvo.“ Prikývla som. Niekedy bolo pri Alici lepšie nič neodpovedať.

„Hana, neboj nič, určite si ťa tam nechajú!“ prešla mi dlaňou po chrbte, ako správna náhradná mama. Okrem toho, že bola *Miss Irónia*, bola tu pre mňa, kedykoľvek som ju potrebovala. Vedela, aká som. Vedela, prečo taká som. Poznala ma tak dobre, ako nikto. Niekedy by som povedala, že ma poznala lepšie, ako ja sama.

„Bojím. Vieš, aké má pani domáca podmienky!“ Museli sme jej ukázať výplatné pásky a sľúbiť, že nás nevyhodia. Ak budeme raz meškať s nájomom, nájde za nás náhradu.

„Pozri, pohovor si vyhrala, zobrali ťa na mieste, dokonca je to takmer to, čo si študovala.“

„Ja som neštudovala za asistentku,“ odvrkla som.

„Ani ja som neštudovala za čašníčku.“ Aj Alicia chcela pracovať v kreatívnom odvetví, no ponuka práce čašníčky v jednej z lepších reštaurácií v centre Mesta jej prišla vhod.

„To sme dopadli.“ Zasmiali sme sa a doliali si.

„Uvidíš, nemajú dôvod si ťa tam nenechať.“

„Okrem toho, že tam vôbec nezapadám?“

„Prestaň sa toľko báť.“ Ona jediná vedela, ako sa bojím absolútne všetkého. „Nikto ťa nevyhodí. Si slniečko!“

„A ty mráčik...“

Rozosmiali sme sa až tak, že sme si museli chytiť ústa – už sme predsa len neboli na internáte, mali sme aj susedov.

„Neboj, bude to už len horšie.“ Vždy vedela, ako ma má povzbudiť.

„Čo majú nové tvoje *drahé* kolegyne?“ vyzvedala. Žila z mojich zážitkov a klebiet. Ako čašníčka mala len strastiplné skúsenosti so zákazníkmi, ktorých chcela každú šichtu utopiť v polievke. A takmer každý deň sa na ňu nejaký sťažoval. Jej veľké ústa jej v týchto prípadoch určite nepomáhali.

„Cez víkend boli zasa tancovať a stretli Kamila...“

„Júúj!“ ironicky napodobnila nadšenie.

Na chvíľu nastalo ticho, a aj to len preto, lebo sme si obe odpíjali zo „šampusu“.

„A tento Kamil sa ti nepáči?“ Alica a chlapi. Večná téma.

„Čo?!“ Dlaňou som si zamávala pred očami, aby som jej naznačila, že ju asi niečo udrelo do hlavy.

„Netvárame sa, Hana. Je načase posunúť sa z Filipa.“

Na túto tému som sa nechcela baviť. A Alica to dobre vedela, no aj tak jej to niekedy nedalo.

„Nie, nepáči, Alica.“

Chvíľu premýšľala.

„Nehovorila si, že máš dvoch šéfov?“ Prikývla som a do úst si nasypala hrst kešu orieškov.

„A ten druhý?“

„Stále sa neukázal.“

„Ako sa to volá, ešte raz?“

„Oliver Weiss,“ zamumlala som s plnými ústami. Alica vybrala telefón.

„Čo robíš?“

„Čo asi. Vygooglime si ho!“

„Na to zabudni!“ vytrhla som jej telefón z ruky.

„Prečo? Chcem vedieť, ako vyzerá!“

„Ale ja nie.“

„Prečo?“

„Lebo nechcem mať predsudky.“

„Predsudky?“ To je niečo, čo má Alica okamžite, keď niekoho stretne a ešte to, čo si o ňom myslí, dokáže zakričať aj na celé hrdlo. V niektorých situáciách je mi ľúto, že nemám jej odvalu.

„Nechcem si ho na základe prvého pohľadu zaškatuľkovať.“

„Prečo by si to robila?“

„Že to práve ty hovoríš...“

„Ako chceš. Len nechápem, ako tam môžeš pracovať už dva mesiace

a nemať predstavu o tom, ako vyzerá tvoj šéf.“ Alicia dvihla obe ruky na znak mieru a naznačila tým, že sa do toho nebude pliesť.

„Doma si to ešte stále nepovedala?“ pokračovala a taktne zabrdla do mojej neoblúbenej témy. Moja rodina. Téma, ktorej sa vyhýbam, keď môžem, ale Alicina zvedavosť nepoznala hranice. Pokrútila som hlavou.

„Ani mame? To, že sestre nie, chápem.“

„Nela to nesmie vedieť!“ zdvihla som ukazovák, aby som zdôraznila dôležitosť tohto vyjadrenia.

„Viem. Ale ani mama?“

„Mama si poradí aj bez tejto informácie. Akurát by chcela peniaze z výplaty.“

„Za čo? Všetkým už bývaš tu.“

„Ona si vždy vymyslí dôvod, však ju poznáš.“

„Tie dve by mali byť šťastné a bozkávať ti ruky a nohy za to, že ťa majú.“

Ostalo mi smutno. Alicia si položila hlavu na moje plece a obe sme si vydýchli. Po tom, čo mi zomrel otec, zostala celá zodpovednosť za našu rodinu na mojich pleciach. Alicia ma neustále učila mať od nich odstup, ale to som dokázala len málokedy.

Niekedy mám pocit, že Alicia je prevtelený starší človek, ktorý si odžil už dva životy. Stará duša. Občas to dokáže aj prehnať, ale väčšinou mi otvára oči. A za to ju mám najradšej. Za to, že povie nahlas to, o čom iní mlčia.

Prvá noc vo vlastnom za nami. Čo si budeme nahovárať, bolo to otrasné. Takto blízko Alici som ešte nespala. A myslím, že som doteraz robila dobre, keď som sa tomu vyhýbala. Neustále sa prehadzovala, kradla mi vankúše aj perinu, a v jednom okamihu tuším začala aj chrápať.

„Hana, chrápala si ako prasa,“ boli prvé slová, ktoré mi ráno venovala. Už hodnú chvíľu stála v kuchyni a niečo pripravovala.

Pochybujem o tom, že som chrápala, to skôr ona počula samú seba. Ale nechcela som byť nezdvorilá hneď takto zrána, a tak som si to nechala pre seba.

„Dobré ráno!“ zakričala cez plece od kuchynskej linky, počas toho, ako nalievala kávu do hrnčekov.

„To slovné spojenie nepoužívaj,“ odvrkla som rozospato.

„Prečo?“

„Lebo ho o chvíľu poviem asi päťstokrát.“

Alica sa zahľadela na telefón.

„Nezaspala si náhodou?“

„Dorití!“ vyštartovala som z gauča. Teda z našej postele.

„Pôjdeme aspoň spolu do práce,“ potešila sa, kým som utekala do kúpeľne.

„Hej, super... čo si mám obliecť?“

„To, čo včera?“ navrhla.

„Zbláznila si sa? Však by ma Simona s Klaudiou poohovárali po celej firme.“

Obliekla som sa a vyšla som späť do obývačky. Alici zabehol dúšok kávy.

„Si v poriadku?“ držala si ruku pred tvárou a snažila sa rozdýchať, čo videla.

„Prečo?“

„Lebo... máš na sebe ružové sako?“

„Iné nemám, toto mi ostalo, keď som robila hostesku.“

„Pre firmu s cukríkmi?“

„Čo mám robiť, v Reklamke chodia všetci farebne a trendy oblečení.“

Pozrela som sa ešte raz na seba do zrkadla. Vlasy sa mi vlnili, dĺžka jemne pod ramená, niečo medzi zlatou a jahodovou blond. Drahá maskara, ktorú som dostala od Alice k promóciám, mi zvýraznila sivé oči a na malé, ale pekne tvarované ústa, som si naniesla malinový rúž.

„Nemusíš byť ako ony!“

„Nemusím, ale nemôžem byť ani tá, čo chodí každý deň v tom istom do práce.“

„Je to také dôležité?“ Alici sa nechcelo veriť, ako ma moje nové pracovné prostredie tak rýchlo poznačilo.

Ako čerstvé absolventky z univerzity, v prvých zamestnaniach a v novom podnájme, sme si finančne nemohli vyskakováť. Preto sme si sriedali oblečenie a doplnky ako sa dalo, hoci celkove sme boli zajedno, že na tom, čo človek nosí, až tak nezáleží. Až kým som neprišla do prostredia, kde na tom záležalo úplne každému.

„Keby si videla všetky tie baby, aj pre teba by bolo...“

A možno ani nie, ako čašníčka má predpísané dve rovnošaty, jednu perie, jednu nosí. Šťastná to žena!

„Dobre, obleč si tie moje tmavozelené šaty.“

„Si si istá?“

„Áno, však sme rovnako veľké. Teda, keď nerátame tvoju hlavu, ale nebváme sa tu teraz o čapici.“

„Ha-ha, ty vieš, ako potešíš. Už nikdy ti nepoviem, že mám pochybnosti o veľkosti svojej hlavy.“

„Už ani nemusíš, budem to mať na pamäti vždy, keď ťa uvidím.“

„Makaj, lebo nám utečie!“ V požičaných lodičkách a obtiahnutých šatách som sa snažila dobehnúť autobus, ktorý práve prichádzal na našu zastávku. Alica bola, samozrejme, pár metrov predo mnou.

„Dúfam, že si raz našetrím na auto,“ vypadlo zo zadychčanej Alici po tom, čo sme si sadli na naše zvyčajné miesta. Celkom vzadu, lebo takmer vždy meškáme a ledva naskočíme. Tak ako aj dnes.

„A to chceš ako docieliť?“

„Budem brať všetky sichteny a odkladať si peniaze.“

„Držím palce.“

„Máš lepší nápad?“ Alica znela urazene.

„Nájdi si boháča.“ Chrbtom ruky som si prešla po čele. Bol síce len apríl, ale teploty dnes boli viac než exotické.

„Vďaka, ale nie. Dbať každú chvíľu na to, čo si obliecť, holiť si nohy každý deň, mať dokonalú postavu, odopierať si sacharidy?“ ironicky vymenúvala.

Hneď sa mi vybavili dievčatá z Reklamky.

„Ale mala by si auto. Možno aj dve!“ snažila som sa zniet' motivačne.

„Radšej budem nosiť tácku a budem milá na ľudí. Na *tringeltoch* to dobehnem.“

„Prepáč, prestala som ťa počúvať pri *budem milá*,“ odvrkla som posmešne.

„Naser si.“

„Aj ty.“ Usmiali sme sa na seba.

„Na ďalšej idem dole. Dnes večer to platí, však?“

„Čo?“

„Zase sa tváriš, že si zabudla? Konečne nám dovezú telku, pozrieme si náš obľúbený seriál, dáme pukance... Už to bude oficiálne náš domov!“

„Jasné, že som nezabudla...platí.“

„Sľubuješ?“

„Sľubujem.“

3.

OLIVER

Končeky prstov sa mi vnorili do chlpov na brade a jemne som nimi pohyboval hore-dole.

Mal by som sa oholiť.

Zavrel som za sebou dvere od toaliet a užíval si prázdno a ticho. Upratovačka v nedohľadne.

Všetci vypadli...

Možno by som mal byť vďačnejší, že už päť rokov vediem jednu z najúspešnejších reklamných agentúr v tejto krajine, ale udalosti posledných týždňov mi na nálade nepridávali. Neznášal som všetkých. Momentálne do tejto množiny spadali aj moji zamestnanci.

Opäť mi zavibroval telefón. Na displeji svietilo to isté meno, čo tam svietilo každý deň už dva mesiace. Hodil som ho na stôl. Musel som sa sústrediť. Čakal nás veľký tender a ja som nemal vôbec nič pripravené.

Ľuďom musíš ísť príkladom, vybavil sa mi otec so svojimi zrnkami múdrosti.

Presunul som sa z kancelárie do spoločných priestorov. Prechádzal som sa pomedzi opustené stoly a celou váhou som sa hodil do jedného zo sedacích vakov v našej odychovej zóne. Pamätám si, akoby to bolo včera, keď sme sa s Kamilom rozhodli urobiť niečo veľké. Založiť Reklamku. Nemali sme priestory, Kamil ma presvedčil, aby som poprosil rodičov. Nechcel som to urobiť, doteraz mi je zle, že som to urobil, no vďaka tomu sme sa mohli vypracovať tam, kde sme teraz. Aj keď som občas musel zavítať na vyššie poschodie, a pozdraviť rodičov ako poslušný synáček.

Weiss Publishing.

Vydavateľstvo a reklamná agentúra v jednej budove. Na niektorých klientov to zapôsobilo a veľa iných sa k nám hlásilo, lebo poznali mojich rodičov. Výhody? Nemuseli sme platiť nájom, pokiaľ sme robili vydavateľstvu reklamu. Všetko bolo ideálne – teda až na udalosti posledných mesiacov. Jediný kontakt som udržiaval s Kamilom, mojim partákom od strednej. Len on vedel, kde som a prečo tam vlastne som. Na pár týždňov som prestal riešiť úplne všetko a všetkých. Aj seba.

Hlavne seba.

Preto vyzerám ako bezdomovec a zakrádam sa do vlastnej firmy v noč-

ných hodinách. Sedím na veľkom farebnom vankúši, zarastený, v roztrhaných rifliach, vytahanej mikine, s vlasmi horšími ako po troch dňoch legendárnych Kamilových ožieračiek.

Život by nemohol byť lepší.

Pil som už tretí energetický nápoj a nervózne sa prechádzal hore-dole okolo Monikinho a Patrikovho stola. Nakukol som im do papierov, ktoré mali len tak pohodené, možno ma niečo bude inšpirovať. Mýlil som sa, boli tam len smiešne kresbičky, snaha o nejaký komiks a podklady k novej kampani.

Prešiel som ďalej a schmatol malú loptičku zo susedného stola. Keď rozmýšľam, neviem, čo s rukami. Pohadzoval som si ju a skúšal nahlas vysloviť niektoré slová. Potreboval som vyvolať asociácie. Hlava mi však nefungovala, ako som potreboval. Nič nefungovalo. Zajtra by som sa sem mal vrátiť, upravený, rozhodný, tváriť sa, že som bol dva mesiace na exotickej dovolenke a stretnúť sa s našimi novými potenciálnymi klientami. Už mi nepomôže nič, len zázrak.

Vyložil som si nohy na stôl, dával som pozor, aby som pritom nič nezahodil. V ruke som držal prací prášok a skúšal si predstaviť, ako môže vyzerat' na billboarde. Smial som sa vlastným dementným nápadom. Už nebývali také, ako kedysi. Všetci mi vždy hovorili, že kreativita je priamo úmerná hodinám, ktoré pre ňu človek obetuje, no za posledných päť rokov to s mojimi nápadmi išlo rozhodne dolu vodou. Mal by som kreatívcom asi zvýšiť výplatu... Divím sa, že ešte stále s niečím na tie porady prichádzajú.

Začul som výťah. Prefrčal na vyššie poschodie. Žeby nejaký zábudlivý zamestnanec mojej matky? Firma síce patrila aj otcovi, no matka bola tá, čo pre ňu obetovala život. Ako ja pre Reklamku. Aj keď v jej prípade to boli desaťročia.

Vyhodil som loptičku do vzduchu. Výťah sa opäť pohol, no nezastal na našom podlaží. Snažil som sa odignorovať dianie okolo mňa. Začal som si písať prvé, normálnejšie, nápady. Na chvíľu preblikalo svetlo, akoby na pár sekúnd vypadlo. Výťah zastal. Na našom podlaží.

„Tretie poschodie,“ ozval sa robotický hlas.

Bolo mi to podozrivé, Kamil ma uistil, že tu v takúto hodinu určite na nikoho nenarazím. Dúfal som, že sa len niekto stratil a odprace sa čo najrýchlejšie. Potreboval som byť sám.

Prekrižil som si ruky a čakal, kým tento odvážny zamestnanec, (pretože som predpokladal, že sa sem zlodej nemal ako dostať a ani neviem, čo by tu ukradol, dobré nápady to určite neboli), prejde okolo mňa. Nechcel som na seba upozorňovať, pretože by sa ihneď roznieslo, že sa tu flákam po